

Sygn. akt IV KK 33/22

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 kwietnia 2022 r.,
sprawy P. C.
skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa [...] zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 października 2018 r., sygn. akt XXI K [...],

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 8 października 2018 r., sygn. akt XXI K [...] uznał P. C. za winnego popełnienia czynów:
- z art. 258 § 1 k.k. (opisanego w pkt. 26 aktu oskarżenia), za który została mu wymierzona kara 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 21),
- art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (opisanych w pkt. 27 – 31 i 33 oraz 35 aktu oskarżenia), za który została mu

wymierzona kara 4 lat pozbawienia wolności oraz kara 130 stawek dziennych grzywny liczonych po 50 zł każda (pkt 22),

- art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (opisanego w pkt. 34 aktu oskarżenia), za który została mu wymierzona kara 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz kara 80 stawek dziennych grzywny liczonych po 50 zł każda (pkt 25). Wyrokiem połączono wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe i wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 130 stawek liczonych po 50 zł każda (pkt 29). Na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt 30). W pkt. 23 i 26 tego wyroku orzeczono o nawiązkach, zaś w pkt. 24 i 27 o przepadku równowartości korzyści osiągniętych z przestępstwa. P. C. został także uniewinniony od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt. 32 (pkt 28).

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 26 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa [...], po rozpoznaniu m. in. apelacji obrońcy P. C., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył wymierzona mu w pkt. 29 karę łączną pozbawienia wolności do 4 lat, uchylając rozstrzygnięcie z pkt 30 i w to miejsce, na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczając oskarżonemu na poczet nowej kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. W pozostałym zakresie wyrok Sądu I instancji wobec tego oskarżonego utrzymał w mocy, rozstrzygając jednocześnie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca P. C., która zaskarżając to orzeczenie w całości, zarzuciła:

- rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak wyczerpującego, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowania w uzasadnieniu wyroku,

- rażącą obrazę przepisu prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy i nieprawidłowe przeprowadzenie przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej oceny dowodów i poprawności ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd *meriti* przejawiające się w uznaniu, że

oskarżony P. C. jak ustalił Sąd I instancji dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów bez odniesienia się do kwestii szczegółowo podnoszonych w apelacji co do każdego zarzutu lub grupy zarzutów co uniemożliwiło prawidłowe rozpoznanie środka zaskarżenia;

- rażąco obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie zaciągnięcia opinii biegłych psychiatrów i psychologa na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego A. P. co było uzasadnione zarówno jego stanem zdrowia jak i wielokrotnymi zmianami wyjaśnień w toku trwającego postępowania co wskazywało, że zachodzi wątpliwość co do możliwości przypisania im waloru psychologicznej wiarygodności jak i zdolności oskarżonego do relacjonowania i odtwarzania spostrzeżeń, tym bardziej, że tuż przed zmianą wyjaśnień w toku postępowania przed Sądem I instancji złożono do akt sprawy skierowanie A.P. do szpitala psychiatrycznego (protokół rozprawy z 11 czerwca 2018 r. k 12502), a kolejna, najnowsza zmiana treści wyjaśnień nastąpiła w toku postępowania odwoławczego, przy rozpoznawaniu środków zaskarżenia i wymagała weryfikacji zarówno co do treści jak i wiarygodności z uwagi na stan zdrowia oskarżonego A. P., który mimo przedłożenia skierowania do szpitala i pobytu A. P. w szpitalu psychiatrycznym (jeszcze w toku postępowania przed Sądem I instancji) nie został zweryfikowany, a może i mógł mieć wpływ na treść jego zmiennych wyjaśnień i ich ocenę;

- rażąco obrazę przepisu prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd Apelacyjny na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2021 r. wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka adwokata M. M. z uwagi na to, że przeprowadzenie dowodu jest niedopuszczalne podczas, gdy obrońca może zostać zwolniony przez Sąd z zachowania tajemnicy, a nieprawidłowości dotyczące prowadzenia obrony mają bardzo istotne znaczenie dla wiarygodności wyjaśnień oskarżonego A. P., które stanowiły podstawę skazania wszystkich oskarżonych w niniejszej sprawie, a o ich istnieniu pośrednio świadczy fakt ukarania obrońcy M. M. karą nagany przez Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Rady Adwokackiej w K.;

1. rażąco obrazę przepisu prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. przez nieustosunkowanie się, w sposób spełniający minimalny standard procesowy w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego do zarzutów obrońcy oskarżonego P.C. i skazanie go na podstawie wyłącznie dowodu z pomówienia innego współoskarżonego tj. A. P., który wielokrotnie zmieniał swoje wyjaśnienia w toku postępowania sądowego pomimo braku innych dowodów na sprawstwa P.C. co doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku skazującego w zakresie winy skazanego i jego zmiany jedynie w zakresie wymierzonej kary;
2. art. 433 § 2 k.p.k. przez nieodniesienie się przez Sąd Apelacyjny w [...] do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji dotyczących ustaleń oraz obrazu wymienionych w apelacji przepisów postępowania dokonanej przez Sąd I instancji m.in. w zakresie ustalenia podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia oraz oceny materiału dowodowego, braku wskazania dlaczego pewne fakty Sąd I instancji uznał za udowodnione lub też nie udowodnione, na jakich w tej mierze dowodach się oparł i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, nierozstrzygnięcie zarzutów dotyczących oceny wyjaśnień m.in. A. P. - w szczególności braku wiarygodności jego wyjaśnień oraz wzajemnych rozbieżności w tych wyjaśnieniach składanych na poszczególnych etapach postępowania, w sytuacji gdy P.C. jak kategorycznie nie przyznawał się do winy, ponadto pomówienia A. P. nie pochodzą od osoby bezstronnej, a wręcz przeciwnie od osoby zainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy, a jak wskazuje się w orzecznictwie „dowód z pomowień współoskarżonych jest dowodem niejako szczególnym, którego przeprowadzenie i ocena wymaga ponadprzeciętnej skrupulatności tak aby ocena tego pomówienia jako podstawy faktycznej co do winy pomówionego, nie nasuwała żadnych zastrzeżeń” (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07 października 1997 r. II KKN 506/97, Prok.iPr 2000/3/5);
3. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. poprzez bezzasadne uznanie, iż nieuwzględnienie wniosku obrońcy o bezpośrednie przesłuchanie świadka M.M., T. G. i M.S. oraz brak weryfikacji przez Sąd twierdzeń P.. w zakresie zakupu przez niego biletów lotniczych było trafne i

błędne przyjęcie przez Sąd, iż dowody te nie przyczyniłyby się prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy - przez co naruszona została zasada obiektywizmu i prawa do obrony oskarżonego, albowiem bez bezpośredniego przesłuchania i uzyskania dokumentów nie można zweryfikować czy świadek posiada istotne informacje w sprawie lub co zawierają dokumenty - co doprowadziło do wydania orzeczenia na podstawie niepełnego materiału dowodowego;

4. rażącą obrazę przepisu prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. przez nieustosunkowanie się, w sposób spełniający minimalny standard procesowy w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego do zarzutów skazania P. C. na podstawie wyłącznie dowodu z pomówienia innego współoskarżonego tj. A. P. pomimo braku innych dowodów na sprawstwo skazanego i brak przeprowadzenia innych istotnych dowodów m.in. z bezpośredniego przesłuchania świadka M. M., T. G. i M. S. oraz twierdzeń P.C. w zakresie zakupu przez niego biletów lotniczych w celu zweryfikowania wyjaśnień P. C., M. K. oraz pomawiającego ich A. P. co doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku skazującego;

5. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k. przez pominięcie dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego P.C., m.in. zeznań przesłuchanych przed Sądem I instancji świadków, ponadto pominięcie, iż jedyna rozmowa jaka została utrwalona pomiędzy P.C., a A. P. miała miejsce 9 marca 2011 r. i dotyczyła wymiany silnika w samochodzie, P. C. posiadał tylko jeden numer telefonu, dzwonił z niego do różnych osób m.in. swojej mamy i innych znajomych i również z tego numeru została przeprowadzona rozmowa z A.P., która została zarejestrowana zaś interpretacja tej jednej rozmowy, która miała miejsce pomiędzy oskarżonym, a A.P. jako „zakamuflowanej” rozmowy o narkotykach jest nielogiczna i niezgodna z zasadami doświadczenia życiowego zwłaszcza, że nie ma ani jednego zapisu odnośnie innych rozmów telefonicznych pomiędzy oskarżonymi co pozwoliłoby na zweryfikowanie rzeczywistego sensu rozmowy, przy uwzględnieniu faktu, iż A.P. był podsłuchiwany przez 7 miesięcy i wbrew twierdzeniom Sądu zawartym na str. 20 uzasadnienia wyroku nie została zarejestrowana ani przeprowadzona żadna rozmowa z

P.C., w której A.P. składałby zamówienie na narkotyki, jak również niewskazanie w uzasadnieniu czym kierował się Sąd Apelacyjny, wydając wyrok, co prowadzi do bezpodstawnego przyjęcia tezy o winie osk. P. C. co do przypisanych mu przestępstw,

6. rażące naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na braku wszechstronnej analizy materiału dowodowego co do przypisanych oskarżonemu P.C. czynów, gdyż w realiach niniejszej sprawy ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, a także zaaprobowane przez Sąd Apelacyjny stanowią *in concreto* efekt nie swobodnej lecz dowolnej oceny dowodów, albowiem za taką należy uznać akceptację przez Sąd Apelacyjny przekonania Sądu I instancji o wiarygodności dowodu z wyjaśnień A. P. i oparcie ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym oskarżonego P.C. wyłącznie na tych wyjaśnieniach, przekonania nie poprzedzonego analizą całokształtu okoliczności sprawy, przekonania nie będącego wynikiem rozważań zgodnych z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść osk. P.C., jak również uznanie przez Sąd Apelacyjny, iż A. P. złożył wiarygodne rzeczowe, logiczne co do zasady wyjaśnienia, podczas gdy A.P. kilkakrotnie zmieniał treść swoich depozycji i z uwagi na jego pobyt w szpitalu psychiatrycznym jego wyjaśnienia budzą wątpliwości i co powinno być przedmiotem analizy przez biegłych - co w konsekwencji stanowi naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zapadłego wyroku i w związku z powyższym kontroli powinny zostać poddane nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania,

7. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie należytego wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstaw przyjęcia, iż P.C. (który zaprzecza kategorycznie swojemu sprawstwu) dopuścił się przypisanych mu przestępstw,

8. art. 452 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, iż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości ani w konsekwencji nie przeprowadzenie

przez Sąd II instancji postępowania dowodowego na rozprawie mimo, iż dowody z zeznań wnioskowanych świadków również wnioskowanych na rozprawie apelacyjnej m.in. św. M.M. miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i podważają ustalenia poczynione przez Sąd I instancji,

9. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia polegającą na oparciu orzeczenia na ustaleniach nie odpowiadających prawdzie materialnej, albowiem osk. P.C. nie dopuścił się przypisanych mu w wyroku przestępstw, a w konsekwencji naruszenie obowiązku dochodzenia prawdy,

10. art. 5 § 1 k.p.k. poprzez uznanie osk. P.C. za winnego przypisanych mu przestępstw w sytuacji, gdy jego wina nie została w sposób nie budzący wątpliwości udowodniona w toku postępowania,

11. ponadto wydanie wyroku opartego na podstawie wybiórczo wyselekcjonowanych okolicznościach przemawiających jedynie na niekorzyść osk. P.C., natomiast pominięcie w zupełności wszelkich okoliczności które w niniejszej sprawie przemawiałyby na korzyść osk. P.C. - podczas gdy prawidłowo przeprowadzona ocena dowodów w szczególności wyjaśnień współoskarżonych i zeznań świadków m.in. M.K. powinna prowadzić do wniosku, iż osk. P.C. nie dopuścił się popełnienia przypisanych mu przestępstw.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] oraz wyroku Sądu Okręgowego w K. co do P.C. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd II instancji.

Prokurator Okręgowy w B. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć wpływ na treść orzeczenia. Wynika z tego, że jeżeli nie podniesiono którejkolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych (a na takie nie wskazała obrońca P.C.), to skuteczność kasacji zależna jest od wykazania konkretnych naruszeń prawa, które muszą realnie wystąpić, a nadto móc mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Kasacja obrońcy skazanego tylko pozornie spełnia powyższe kryteria. Skarżąca podniosła wprawdzie zarzuty naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., jednakże ich analiza prowadzi do wniosku, że zostały sformułowane wyłącznie w celu spełnienia warunków formalnych wniesienia kasacji.

Sąd odwoławczy, wbrew twierdzeniom obrońcy, rozpoznał i właściwie rozważył wszystkie zarzuty apelacyjne. Z przytoczonej w części motywacyjnej argumentacji wynika, z jakich powodów apelującemu nie udało się podważyć oceny poszczególnych dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych, zgodnie z którymi stwierdzono, iż P.C. dopuścił się wszystkich przypisanych mu czynów.

Przed wszystkim zastrzeżeń tego Sądu nie budziła ocena wyjaśnień A.P., który na etapie postępowania przygotowawczego złożył obszerne, uznane za wiarygodne relacje odnośnie do udziału i roli P.C. w kierowanej przez niego grupie przestępczej zajmującej się wewnątrzwspólnotowym nabywaniem środków odurzających, w tym marihuany. Depozycje A.P., w których szczegółowo opisał, w jaki sposób składał zamówienie a następnie nabywał towar od oskarżonego, który z kolei dokonywał jego zakupu na terenie Holandii, uznano za wiarygodne i szczerze dlatego, że korelowały z pozostałymi zebranymi dowodami. Okoliczności tych transakcji zostały bowiem potwierdzone treścią odtajnionych materiałów z kontroli operacyjnej, w tym utrwalonymi rozmowami pomiędzy wymienionymi, z których wynikało, że A.P. składał u oskarżonego zamówienie, a następnie dokonywano jego odbioru. Nie było przy tym wątpliwości co do tego, że rozmowy niniejsze dotyczyły transakcji narkotykowych, co próbuje nieudolnie zanegować obrońca. Oczywiście jest przecież, że rozmówcy w takich sytuacjach posługują się swoistym szyfrem po to, aby nie dopuścić do dekonspiracji ich przestępczego procederu.

Relacje A.P. wspierały dodatkowo depozycje B.Ś. oraz M.K.. Obaj wspominali bowiem o P. z Holandii, którym był nikt inny jak P.C., obecny także w czasie narkotykowej transakcji Ś. z P. w S. (patrz s. 17 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego). Powyższe dowodzi, że choć wyjaśnienia A.P., stanowiły kluczowy fundament ustaleń faktycznych w tej sprawie, to jednak nie były jedynym dowodem wskazującym na sprawstwo skazanego. Podlegały nadto gruntownej weryfikacji, gdyż tylko częściowo można było je uznać za wiarygodne źródło. Faktem jest, że późniejsze wyjaśnienia A.P. ewoluowały z biegiem czasu, jednak okoliczność ta nie mogła podważać tych depozycji w całości. Jak argumentował Sąd II instancji, nie było racjonalnych podstaw do kwestionowania zwłaszcza tej ich części z postępowania przygotowawczego, gdy oskarżony przekazywał istotne informacje dotyczące czynnego udziału w grupie przestępczej P.C. i organizowaniu przez niego zakupów marihuany w Holandii (s. 15).

Z powyższego wynika zatem niewątpliwie, że wszystkie próby obrońcy zdyskredytowania depozycji A.P. okazały się nieskuteczne, co zostało przez Sąd odwoławczy rzeczowo i przekonująco wyjaśnione.

Sąd Apelacyjny odniósł się również do braku potrzeby przesłuchania w charakterze świadka M. M. i pozostałych osób w celu weryfikacji twierdzeń odnośnie do zakupu biletów lotniczych. Jak akcentowano, prawidłowo w tej sprawie ustalono, że P.C. do 16 lipca 2010 r. nie mieszkał na stałe w Holandii, co nie wyklucza, że bywał tam okazjonalnie i w tym czasie dopuszczał się przypisanych mu czynów. Na taką konstatację pozwalała w szczególności przeprowadzona przez Sąd I instancji analiza okoliczności dotyczących tego oskarżonego, z uwzględnieniem przebytego przez niego zabiegu operacyjnego, uczestnictwa i częstotliwości udziału w indywidualnej terapii uzależnień, kontynuowanie nauki na studiach zaocznych oraz weryfikacja akt prowadzonego wobec niego nadzoru kuratorskiego (s.16-17 uzasadnienie SO).

Ukierunkowanie zarzutów kasacyjnych na ponowną kontrolę poszczególnych źródeł dowodowych ale także poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, zwłaszcza gdy weryfikowano je w postępowaniu drugoinstancyjnym, jest sprzeczne ze ścisłymi wymogami dotyczącymi wniesienia kasacji, określonymi w art. 523 § 1 k.p.k. Postępowanie kasacyjne nie służy bowiem „dublującej” kontroli orzeczenia

Sądu I instancji, zaś kasacja opierająca się głównie na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego oraz równie subiektywnych wnioskach co do sprawstwa i winy skazanego, nie może być skuteczna. Obrońca nie wykazała, aby dokonana przez Sąd II instancji kontrola obarczona została błędami prawnymi lub była w jakimkolwiek aspekcie niesumienna.

Bezzasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k., który dodatkowo obrońca powiązała z art. 457 § 3 k.p.k. pomimo, że argument niepowołania biegłych psychiatrów i psychologa nie został uprzednio sformułowany w apelacji i dlatego nie wymagał omówienia przez Sąd Apelacyjny. Chybione jest także podniesienie w podstawie tego zarzutu naruszenia art. 366 k.p.k., skoro przepis ten określa sposób procedowania przewodniczącego składu orzekającego sądu I instancji. Tymczasem kasację wnosi się od wyroku sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.), co oznacza, że skarga kasacyjna nie jest miejscem na powoływanie tego rodzaju uchybienia.

Niezależnie od powyższego przypomnieć trzeba, że w wypadku, gdy strona nie składa stosownych wniosków dowodowych, powinność sądu wynikająca z art. 167 k.p.k. powstaje tylko wtedy, gdy dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych uzależnione jest od przeprowadzenia konkretnego dowodu, o czym na podstawie dostępnego materiału dowodowego decyduje organ procesowy (art. 2 § 2 k.p.k.). Ocena wiarygodności wyjaśnień współoskarżonego należy tymczasem do samodzielnej prerogatywy Sądu *meriti* bez konieczności zasięgania w tym celu opinii specjalistów. Jak wynika z uzasadnień Sądów obu instancji wyjaśnienia A.P. podlegały gruntownej i jednocześnie swobodnej ocenie, której dokonano zgodnie z wszelkimi wymogami art. 7 k.p.k. To, że oskarżony w toku procesu postanowił odmiennie wyjaśniać nie uszło uwadze zwłaszcza Sądu Okręgowego, który uznał relacje złożone na rozprawie 30 lipca 2018 r. i 7 sierpnia 2018 r. za niewiarygodne, jako stanowiące wyłącznie przyjętą linię obrony przez wymienionego (s.13). Nie było tym samym podstaw – tylko z tego powodu, że oskarżony A.P. realizował przecież przysługujące mu na mocy art. 74 k.p.k. uprawnienia procesowe – do powoływania biegłych psychiatrów i psychologa w celu ustalenia jego stanu zdrowia psychicznego, o czyn bezpodstawnie starała się przekonać skarżąca. Oskarżony może wszak bronić się wszelkimi prawnie dostępnymi metodami, wykorzystując w

tym celu znane mu fakty (także poprzez zatajenie pewnych okoliczności czy kłamstwo) i przedstawiać wersje wydarzeń dla siebie jak najbardziej korzystne. Taka postawa nie może rodzić negatywnych dla niego konsekwencji, ale także nie jest sama przez się podstawą do negowania jego zdrowia psychicznego. Nie było uzasadnianych podstaw do podawania w wątpliwość poczytalności A.P. tylko na tej podstawie, że wystawiono mu skierowanie do szpitala psychiatrycznego.

Sąd Apelacyjny nie dopuścił się również naruszenia art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. oddalając wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadka adw. M. M. Określony w art. 178 pkt 1 k.p.k. zakaz dowodowy ma charakter bezwzględny i oznacza, że nie można przesłuchać jako świadka adwokata co do faktów, o których dowiedział się prowadząc sprawę. Wspomniany zakaz dowodowy obejmuje zatem wszystkie fakty, o których obrońca dowiedział się, pełniąc funkcję obrońcą. Skarżąca myli się zatem stawiając znak równości i tym samym nie dostrzegając zasadniczej różnicy pomiędzy dopuszczalnością pozyskania w postępowaniu karnym informacji objętych tajemnicą obrończą (art. 178 pkt 1 k.p.k.) a objętych tajemnicą adwokacką (art. 180 § 2 k.p.k.), która ma wprawdzie charakter względny, jednak zwolnienie z takiej tajemnicy jest możliwe na mocy decyzji właściwego sądu tylko wtedy, gdy jest to konieczne dla dobra wymiaru sprawiedliwości, a okoliczność nie może być ustalona na podstawie innego dowodu.

Reasumując należy zatem stwierdzić, że zarzuty kasacyjne to nic innego jak tylko polemika z ustaleniami Sądu Okręgowego bądź wspierającymi je wnioskami Sądu odwoławczego, nie zaś powoływanie się na realne naruszenie prawa, co powinno być przedmiotem kontroli kasacyjnej.

Z tych względów orzeczono jak w pkt I postanowienia, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. rozstrzygając w przedmiocie kosztów za postępowanie odwoławcze.